

XXVII МЕЖДУ-
НАРОДЕН ФЕСТИ-
ВАЛ „МАРТЕНСКИ
МУЗИКАЛНИ ДНИ“

ПРАЗНИЦИ НА ТВОРЧЕСКОТО ВДЪХНОВЕНИЕ

Така могат да се определят двата последователни концерта на Софийската филхармония под диригентството на з. а. Емил Табаков.

Когато говорим за интерпретация, склонни сме да акцентираме върху артистичноста, уменията да се проникне във вътрешното духовно съдържание, то да се съприживее, да се поднесе творбата в убедителна форма, да се постигне силно художествено внушение. Това е естествено. Простата истина за взаимозависимостта между силата на художествения изказ и суверенното „разпореджане“ с богатствата на техникo-изразителните ресурси е залегнала здраво в съзнанието на софийските филхармоници. Голямата изпълнителска култура, чувството за мярка и стил се проявиха при интерпретацията и на Брукнер (8 симфония), и на Римски-Корсаков („Исландско капричио“), и на Брух (Концерт за цингулка и оркестър, солистка н. а. Стойка Миланова), и на Дворжак (Симфония № 9 „Из новия свят“). Артистичните измерения на този достигнал величелини изпълнителски върхове съставя поразително и възхитително слушателски съвместнообразие на трактовката, с красота на тона и изключителното колоритно богатство, с мащабите на емоционално пресъздаване, с изострено

то чувство за изграждане на цялото.

Ярките артистични и професионални достойнства на диригент и оркестрант блеснаха с пълна сила при интерпретацията на Брукнер. Трудно е да се каже кое тук заслушава по-голямо внимание. Може би в крайна сметка уменията да се съчетават в органично художествено цяло съставките на изпълнителското изкуство, да се извайват релефни изразителни музикални образи, въздействащи с неотразима сила върху съзнанието. Под палката на вдъхновения диригент, у когото щастливо съжителствуват рационалното и емоционалното, симфонията прозвуча не просто стройно, а с максимална вътрешна ангажираност на всички участващи в процеса на художествено пресъздаване.

Разбира се, силното художествено внушение идва не от пълнозвучието, от огромната звукова мощ, а от умение на оркестъра и неговия диригент майсторски да констатира, да извлекат тънки нюанси в рамките на едно произведение, да придадат на фразата пределна пластичност и изразителност. Табаков буквално измоделира необикновено привлекателни музикални образи. Но не само силно развит усет за тънкостите в извайване на фраза

та, за тембровата, динамична и ритмична нюансировка характеризират изкуството на диригента. Към тях трябва да прибавим и способността му да вижда в цялост големите измерения на творбите, изпълнени на двата концерта. В процеса на изграждането той „изведе“ напое от партитура та всичко, което трябва да се чуе, незабележимо спой детайлите.

Изпълнените произведения дълго ще възбудят публиката. Пластичност, изразителност, необикновено широка динамична амплитуда, разнообразие на тембровата палитра, да не говорим за стройността и чистотата на звученето — всичко това бе организирано от художествено-творческата воля на диригента, за да внуши с неотразима сила въздействието на всяка една творба. Без съмнение Табаков е в истинския смисъл на думата водач — вдъхновител на състава, в осяществяването на големите му артистични амбиции и възможности. Той се налага със своята ярка артистична индивидуалност, с мануалната си техника, с пластичността и яснотата на жеста и уменията леко да води оркестъра в желаната от него насока. Табаков е диригент, който сякаш твори музиката с упоение и радост, непосредствено и с лекота. Всичко това се обединява

ва в неговия прекорас талант, създава неговото обаяние.

Трудно би могло да се спенува показаното. И Брукнер, и Римски-Корсаков, и Брух, и Дворжак прозвучаха в майсторска интерпретация, съчетала богатството на творческата инвенция, тънките нюанси, емоционалната уразновесеност, което донесе естетическия радост и наслада. За това и възторгът на публиката бе съвсем спонтанен, тя бе признателна за подарените й минути на високо естетическо преживяване.

Пластично и релефно, с точно „пиане“, изящество и лекота Стойка Миланова постигна Брухеровата атмосфера, изразителността и топлината на концерта. Нейната интерпретация фокусира в едно тонкия интелектуализъм с емоционалност, пречистена от неотслабащото чувство за мярка и изискан художествен вкус. Покори притегателната сила на тона — изразител на душевността, осмислящ, оцветяващ.

Възгласите „ bravo“ бяха естествена реакция на чудото, бурните аплаузи — възнаградени с бисови изпълнения. Назавата на Софийската филхармония остави трайни и ярко запомнящи се впечатления у ценителите на музиката.

Поанна БАКАЛОВА —
ГРАДЕВА